

TJALVISTEN

NR. 2 — FEBRUAR — 1949

SEKSOGTYVENDE ÅRGANG

M E D L E M S B L A D F O R I D R E T T S K L U B B E N T J A L V E

En flokk av glade adelsmennesker.

1949 kan bli det største og mest begivenhetsrike år i Tjalves historie. Blant de aktive råder det en dyp forvissning og et universelt håp om å score fler poeng i Norgesmesterskapet enn tidligere, å få enda et par mann til på landslaget, å bli beste norske klubb i Holmenkollstafetten samt å vise enkelte svenske gjester den hvite ryggen, å beseire KIF, å få fram en juniorgarde som kan slå fra seg og ruste seg til å løfte arven etter de store gutta, og — sist, men ikke minst, — å skape en flokk av glade adelsmennesker.

Vi skal løfte i flokk, kjempe i flokk og gledes i flokk. Når sesongen er over, og enhver gjør opp sitt bo, skal ingen kunne si at han ikke høstet annet enn sin egen sure svette for slitet.

En klubb av glade adelsmennesker er målet. Og adelsmerket er besluttosomhet i strid, tross og sterk vilje i nederlag, tålmodighet i motgang og edelmot i seier og medgang.

Det skal en sterk rygg til å bære medgang — det skal en sterk rygg til å være tjalvist. Medgang forpikter!

Før eller senere vil du merke at en del foreninger ser på Tjalve med en viss motvilje. Like sikkert som rust setter seg på jern, like

sikkert vokser bitter misunnelse fram der stort utbytte sopes inn.

Alltid er det slik at når noen skaffer seg en forrett, så ser andre på den som en urett. Og jo sterkere Tjalve blir, jo større blir misunnelsen, jo flere blir slengordene, fintene og angrepene.

For alle unge og nye tjalvister, som ikke vet at klubbens posisjon ene og alene skyldes 58 års sammenhengende arbeid, kan disse uvennlige hentydningene innebære en viss fare. Det sies at det er lett å være Tjalve. Den har penger nok og får derfor folk nok. Enhver som kjenner det minste til de faktiske forhold, kan svare at dette er blank løgn. Klubben har hverken penger eller folk nok. Og det er ingen ting som går av seg selv. Den dagen Tjalves styre viker for oppgavene og arbeidsbyrden, slapper av i iveren og soler seg i laurbærene, den dagen slæes den første spikeren i klubbens likkiste.

Kunne du ha utrettet mer, har du ikke utrettet nok — må være mottoet også for framtiden,

Men fordi all administrativ virksomhet i en idrettsklubb er et kjærlighetsarbeid, en hobby, er det også en grense for hvor mye den enkelte kan påta seg. Arbeidet må fordeles, og styret

Medlemsmøte for aktive
på Frognerseieren

søndag 13. mars kl. 12
De som skal trene først
møter på Majorstua kl. 10

Påsketur til København.

På vegne av Københavns Idræts-Forening har jeg herved den ære at indbyde Idrettsklubben «Tjalve» til at deltage i vår Påskelejer i Træningshytten, der er beliggende i Vedbæk, i påsken 1949 i tidsrummet fra Palmesøndag til og med 2. påskedag.

Indbydelsen gjelder for 10 idrætsmænd + leder og 1 trener. Opholdet og forplejningen er gratis, men deltagerne er underkastet de sædvanlige pligter og regler, som gjelder for almindeligt ophold i «Skovhytten».

Deltagerne skal selv medbringe tæpper eller sovepose, lagner, håndklæde, spisebestik og hvad der almindeligvis brukes til personlig bruk ved ophold i hytter. Der forefindes senge med madrasser, elektrisk kjøkken med kokegrejer, tallerkner, kopper, glas o. s. v.

Lejreopholdet vil forme seg som et trainingskursus for deltagerne under medvirken av vore faste trenere, ligesom *Dansk Idræts-Forbund's* trainingskonsulent, Axel Bjerregaard, vil deltage i instruksjonen. Ligeledes vil vi forsøge at formå lederen av *Dansk Idræts-Forbund's*

---

delegerer i enkelte saker sin myndighet til klubbens medlemmer, fordi det er nødvendig og i tilfelle til at det blir gjort.

Det koster penger å være stor, og den sesong som når står for døren blir ikke billig. Inntektene av Holmenkollstafetten og det internasjonale stevnet på Bislet 4. og 5. juli, vil ikke dekke utgiftene. For å kunne nå de mål som er nevnt i innledningen, må vi ha penger. Derfor setter vi nu i gang et lotteri. Det beror på den enkelte om lotteriet blir en skuffelse eller en seier!

TNBKO49 — er koden og målet. Pengene er midlene, det nødvendige grunnlaget for suksessen, for løsningen av koden.

Tjalve Norges Beste Klubb Også 1949.

Observer.

Idrætslægeklinik, Dr. med. Ove Bøje, til at fortælle lidt om træning. (Dr. Bøje er f. t. på studieophold i U. S. A.).

Da dette kursus og lejreophold ikke alene er beregnet for eliten, men i like høi grad for den ungdom der skal tage arven op efter disse, vil vi henstille, at der udvælges 6 af eliten og 4 af de bedste ynglinge.

Idet jeg håber, at dette kursus også må være medvirkende til yderligere at befæste og udbygge det gode kammeratskab mellem våre klubbers idrætsmænd, sendes herved vore bedste idrætslige hilsener, med ønsket om en god sesong.

København Ø., 10. December 1948.

På K. I. F.s vegne
Henry Ramfelt,
formann.

Til nærmere orientering kan meddeles at avreise finner sted med «Kronprins Olav» søndag 10. april kl. 16.00, tilbake fra København mandag 18. april. Billettprisen blir kr. 104,00, tur-retur. De som er interessert må melde seg skriftlig til «Tjalve»s kontor innen 10. mars. De som blir uttatt får beskjed om dette på medlemsmøte 13. mars (se annonse).

Om røking.

Hvorfor røke så fortvilet på en dansetilstelling, på en restaurant eller røke i det hele tatt?

Øynene svir jo av røken, så man ikke en gang ser de søte pikene. — Bare klåfingrethet. En barbarisk uvane. Blant de dumme og mest ufunkiske moderne overdrivelser som finnes. Enhver røksky roper jo om:

- 1) En som ivrig suger gift istedenfor stille å innånde skjønnhet.
- 2) En som blåser røk istedenfor å utstråle vennlighet — et ord eller et smil.
- 3) En som ikke vet hva han skal gjøre av hennene.

Ska - - -

Et fordelaktig sted for Deres innkjøp.

SKOTØY MAGASINET MODERNE

Disp. Trygve Høgberg

Storgt. 2 — Tlf. 41 25 06

Tanken om at Norges Fri-idrettsforbund måtte ta skjeen i en annen hånd, fikk for alvor luft sommeren og høsten 1947, og har i dag slått rot i alle sinn. Etter frigjøringen rådet det i forbundet en dyp forvisning om at den eneste rette veien å gå for å gjenreise fri-idretten, var å gjøre Norges Fri-idrettsforbund så sterkt som mulig, på bekostning av kretsene og klubbene. De var standhaftige i sin politikk, og viste lite rimelig fornuft og klokskap overfor dem som tok til orde mot denne overbevisning. De trodde da at de hadde hele Norges autoritet i ryggen, og at de ved å gjøre seg til partnere i inntektsgivende arrangement, skulle skaffe tilveie midler store nok til å smelte og smi disse tankene om til et redskap som ville stå som en milepel over fri-idrettens tunge vandring i vårt land.

Denne tankegangen fikk sitt dødsstøt på tippet i Kristiansand 1947. Og etterpå er den økonomiske rammen om luftsloppet, der trener-saken var konge, blitt så ettertrykkelig sprengt,

- 4) En som sløser med sin tid og sine penger og med andre menneskers syn og lunger.
- 5) En som søler til luft og bord og klær.
- 6) En som ikke forstår å nyte.

*

Røkning er så kondisjons- og energinedsettende at man til og med bør unngå opphold i røkeværelser, og sky røkekupéer så vel i trikk som tog.

Og husk: Selv om du har aldri så gode anlegg og trener energisk, blir du ingen stor idrettsmann, hvis du legger deg til røkeuvanen.

Tobakks-Tvileren.

Tjalvister !

Stedet hvor en hygger seg etter treningen er

Frognerseteren Sportsrestaurant

Dans hver aften. (Stengt mandag).

at nye, livskraftige idéer har sivet inn gjennom sprekke og funnet grobund i det innerste karnap.

Disse tanker går i korthet ut på at forbundet er til for klubbens skyld, og at norsk fri-idrett til syvende og sist står eller faller med klubbens vilje til og mulighet for å eksistere. Derfor må man bestrebe seg på å gi grunnpillarene i nybygget — klubbene, og støttepillarene — kretsene den best mulige økonomiske grunnvold. Jo sterkere og bedre økonomisk stillet klubbene blir, jo hurtigere vil de aktive kunne ta kampen opp mot svenskene.

Vi har grunn til å tro at Norges Fri-idrettsforbund nu vil forsøke å løse vanskelighetene og problemene ut fra nettopp denne synsvinkel. Tjalve er takknemlig for den forståelse forbundet har behandlet klubbens sommerturné med, og for den kontakt og det samarbeide som idag er et faktum. Forholdet mellom Tjalve og forbundet har etter krigen vært skjemet av en rekke uoverensstemmelser, som til en viss grad skyldes oss begge. Derfor gleder vi oss over den nye situasjon, som under mottoet samarbeid, besluttsomhet og god vilje, kan utvikle seg til det beste for norsk fri-idrett.

Idretten som kulturell faktor.

Søndag 23. januar ble emnet idretten som kulturell faktor debattert i kringkastingen. Argumentene fra opposisjonen, vesentlig representert ved Ivar Holm, (byråsjef i Kirke- og Undervisningsdepartementet (?)), har vi hørt adskillige ganger før også i kringkastingen. Han mente med begrunnet rett å kunne påstå at idretten, slik den drives i dag, virket fordømmende både på utøver og tilskuer. Den åndelige horisonten skulle etter hvert innsnevres og tilslutt opphørte tankevirksomheten. Kunnskapsområdet innskrenket seg dessuten til kun å gjelle verdensrekorder og fotballresultater. Med andre ord et temmelig dystert bilde. Er dette tilfelle må dagens form for idrettsutøvelse ha spilt fallitt.

Kjøttvarer og pølser

En gros — En detail

R. TANDBERG A.s

Tlf. 412515 • Munkedamsvn. 21 • Oslo

Ennå er det imidlertid ingen som med krav på empirisk vurdering har våget å framsette ovennevnte påstand.

Foreløpig har en nøydt seg med å konstatere visse trekk fortrinnsvis hos tribunemassene, men også blant enkelte av de aktive og på dette grunnlag fremsatt sine hypoteser.

Spørsmålet det hele står og faller med og som fremdeles er ubesvart, er imidlertid om det virkelig er idretten, som har gjort dem slik eller eventuelt verre. Er ikke den forklaringen like sannsynlig at de er slik på forhånd. Denslags mennesker finnes nemlig i utstrakt grad også utenfor idrettsbanen. De søker adspredelse og fornøyelse som ikke stiller store krav til IQ og kunnskapsområder. En finner dem igjen som fanatiske dyrkere av filmstjerner og jazzmusikantene osv.

Idrett, filmstjerner eller jazzmusikk, — denslags mennesker vil alltid finne et objekt for sin interesse og fornøyleskyld som «åndsmennesket» vil stemple som mindreverdig. Dette rent bortsett fra at jeg tror de aktive generaliseres ut fra et mindretall uheldige eksemplarer og at massevirkningene fra tribunene projiseres over på den enkelte tilskuer i hverdagslivet.

Beve.

Ivar Holm og de dumme idrettsmennene.

Herr Holm behøvde ikke å vente lenge på svar — 10. februar var det gjettekonkurransen i radio mellom aktive fotballspillere fra Lyn og Skeid.

C. O. i Dagbladet, som ingen skal beskyldes for å være sportsidiot, skriver:

«En ny form for gjettekonkurransen hadde man laget i Studio mellom 4 mann fra de to fotballklubbene Lyn og Skeid. Det ble gjort i form av en slags fotballkamp. Oppriktig talt ble det nokså rotete for oss som lyttet, det var sikkert morsommere for heiagjengen i Studio. Men det får en si: Var ikke programmet innstudert på forhånd, var det fantastisk hvor allvitende fotballgutta var!»

Reparasjoner

utføres hurtigst

ELEKTRISK
MEKANISK
VERKSTED

Holger Albrechtsen

St. Halvardsgt. 7-9

Tlf. 68 47 07

Til redaksjonen av Tjalvisten.

Christiania den 14. februar 1949.

Jeg har så mange ganger lovet mig selv, at jeg skulde være snild mot redaktørene, men tiden er alltid blitt den store bøigen.

Nu har jeg imidlertid tatt mig sønder og sammen til noen ord, men det blir bare litt ris og ros.

Av lett forståelige grunner kan jeg ikke fordra «fram», «etter» og hvad de nu heter alle misfostre fra 1938, men jeg er forberedt på, at dette bare blir et rop i ørkenen. Værre er det, at dere har mishandlet R. C. A.'s navn (kfr. telefonkatalogen!). Vi plikter alle å ha respekt for andres navn (også min adresse).

Forhåpentlig er ikke redaksjonen svimeslått av denne pyntelig kritikk, så den er avskåret fra å lese videre.

Jeg synes nemlig at Tjalvisten nu er meget god, og dette kan jeg til og med bevise! Det var så morsomt å lese om Holmenkollstafetten, som ble citert efter Vikings medlemsblad, at jeg lot en meget ivrig idrettskvinde (men dessverre ikke fri-sådan), få låne Tjalvisten. Og nu kommer det: Hun leste den fra perm til perm (hvis det hadde vært noen) og var så ivrig, at hun reiste 2 holdeplasser for langt, da hun skulde hjem med trikken til middag!

Sov nu ikke på disse laurbær, gutter, men hold frem som dere stevner.

Tilslutt vil jeg opfylle et gammelt løfte til kassereren: Blir vi egentlig så svært meget fattigere vi 25 års jubilarer, om vi fortsetter å betale kontingent efter at vi har hatt den glede å motta den fine røde bok som tegn på vår verdighet? Tjalve trenger sikkert disse kroner.

P. M. Jensen.

NYE MEDLEMMER.

Blant de nye medlemmer er det oss en særlig glede å ønske Audun Boysen, Bjørn Bogerud og Erling Andreassen velkommen. Noen nærmere presentasjon skulle være unødvendig, de tilhører allerede eliten. Det er nok å nevne Boysens 1,53,2, Bogeruds løp mot Per under 4 x 1500 i NM og Andreassen har allerede tatt sitt første Oslomesterskap.

Hjertelig velkommen!

Kjøp hos de averterende!

Ungdom og idrett.

Etter at jeg hadde lest «Jam»s innlegg i forrige nummer, fikk jeg lyst til å komme med noen av de synspunkter jeg tror er de viktigste når det gjelder 18-20 åringenes flukt fra idrettens rekker. Den er en kjensgjerning, og av så vesntlig betydning for idretten, at det er verdifullt at problemet blir berørt her i «Tjalvisten».

«Jam» hevder at årsaken til at så mange lovende unggutter kommer bort fra idrettslivet først og fremst må søkes i den klasseinndeling friidretten har. Som bakgrunn for dette streifer han inn på ungdommens sjelelige krise og nettopp den psykiske side av saken, tror jeg man kan ta sterkt i betraktning for å komme til sakens kjerne.

De fleste unge som begynner å drive idrett i en eller annen form, er belemret med en masse illusjoner og fordommer angående idretten.

Oppmuntret av forfengelige foreldre, og en uansvarlig idrettspresse søker gutter idrettspanene i den faste overbevisning at medlemskap i en klubb og mere eller mindre iherdig trening og konkurranse, på svært kort tid skal gjøre dem til fysiske og psykiske vidunderbarn. Idrettens klassiske, men sørgelig misbrukte motto synes å tjene som garanti for at en slik forvandling finner sted, på en relativt smertefri måte. Slike gutter kan nå glimrende resultater på banen, men deres idrettsliv vil likevel bli et selvbedrag fordi de driver sin idrett på falske premisser og med dømmeevne og selvkritikk sløvet av troen på idretten som patentmedisin for alle fysiske og psykiske skavanker. Idrettens motstandere blir ofte beskyldt for usaklighet og trangsyn, men idrettsfolk av denne typen står neppe tilbake for dem i så måte.

Hva skjer så når disse idrettsguttene blir litt eldre, begynner å reflektere over og opponere mot alle de mere og mindre falske verdier deres barnlige forestillingsverden opererte med? Jo, da går det litt etter litt opp for dem at den idretten de drev var mest humbug — da tviler

de på dens berettigelse og forkaster den til sist. På en måte er dette bra, men samtidig er det tapt for det sunne idrettslivet, det som det koster å være med i — både fysisk og psykisk — og som gir den aktive noe igjen av virkelig verdi.

Naturligvis er det ikke alle som gjennomskuer selvbedraget — mange fortsetter i samme spor og skader både seg selv og idretten.

Hvordan er så den sunne idretts vesen — som de fleste oppdager når det er for sent? For det første gir den ikke den aktive noe gratis — hverken den sunne kroppen eller den sunne sjelen. Idrett er et fenomen til både godt og ondt, og det er ikke lett for hver enkelt idrettsmann å innrette seg slik at den blir ham til gagn og glede. Skal han klare det må han sette høye krav til seg selv, sine idrettskamerater og til idretten selv. En kritikkløs deltagelse i idrettslivet kan ikke skape den ideelle idrettsmann som har virkelig glede av leken; med idrettens sanne vesen for øye må man søke å bidra til at ens egen og andres innstilling til idretten blir i samsvar med dens motto. Men da må ikke dette oppfattes som et evig gyldig bevis på alle idrettsmenns moralske og kroppslige overlegenhet, men som et mål som de ferreste makter å nå, men som vi likevel alle bør prøve å nå med de rette midler.

Konklusjonen blir altså at dette synet må stå klart for alle som begynner med idrett — før de er kommet på feilspor og slik at de ikke blir bitre overfor idretten når de innser at de har snytt seg selv. Her kan idrettsledere og trenere gjøre mye positivt. Det gjelder kanskje i særlig grad trenerne som stadig er i kontakt med guttene. De må kunne noe mere enn å kritisere armføring og skrittlengde — uten å virke moraliserende bør de kunne slå ned på alt usundt de oppdager blant guttene.

Som man skjønner er ikke disse linjer ment som en polemikk med «Jam», det er snarere en annen måte å se det viktige problemet som han behandler i sitt innlegg.

Og la oss så alltid huske når vi ser idrettens motto på «Tjalvisten» og klubbens øvrige trykksaker: dette er ikke en reklameseddel, men et forpliktende ideal!

Ali.

WILHELM BLYSTAD

SANDAKERVN. 52 — OSLO

Om rytmen.

En «fersk» idrettsmann gjør ofte dårlige resultater på et stevne.

En idrettsmann overtreffer seg selv.

Dette siste faktum beror på at hans «jeg» er blitt noe annet enn stiv mekanisk kapasitet: han har fått nerver, *schwung*, evne å «ta sats» — er fortrolig med rytmen.

Den modne idrettsmann skiller seg fra den umodne fremforalt gjennom en viss nervekultur, som man kunne kalle *psykisk elastisitet*.

Den yngre har *større sum* av vitalitet — den eldre og mere kultiverte har *finere kontroll* over den; han kan demme den opp og få den til å flyte mektigere når han *vil*.

Naturligvis er forutsetningen for dette at idrettsmannen har *skolert* seg selv til denne evne, som er verdifull ikke bare i en konkurranse, men overalt i livet hvor det gjelder å konsentrere hele sin effektivitet i et bestemt øyeblikk eller en bestemt kort periode.

Av slapphet fødes bare enda større slapphet, men gjennom aktpågivenhet og nervetrening kan man desto fullstendigere frigjøre sin kraft for å anvende den som et fritt behendig våpen.

Eller kanskje man heller bør anvende det nylig antydete bilde: som en oppdemt vannmasse.

Konkurranselumør — det kommer nemlig ikke av et «rett og slett» forsett, ennu mindre av venners gode råd og oppmuntringer. Det krever *oppsporing av vitaliteten*, først i form av et regelmessig liv med vel avveiede, også kraftige anstrengelser, adskilt gjennom tilstrekkelig hvile (= trening), derpå et par dagers «grovhvile» som er så dyp at man feier unda selve *tanken på* all spenning, ja, all spenst — gjerne under den forestillelse at man bokstavelig blåser i hele konkurransen, dvs. vil og skal avstå fra den! Det fordres fantasi til dette, men denne belønnes sannelig når man går til konkurransen virkelig oppfrisket, som til *noget nytt*.

Kort før starten — omtrent en halvtime eller så — slipper man løs sin vitale drivkraft: man fornemmer den glede som topphelsen gir, at «nu går det løs». Dette gjennom de åpnete damlukene «påsluppete» vann må ikke være grumset av nervøs plasking og prøving: stille klart skal det styrte ut at lukene og sette turbinene i høyeste omdreining.

Og det skyller bort alle rester av engstelse, tvil, hemning.

Man tømmer seg under konkurransen — fø-

ler rett og slett trang til det: så ladet av lett kraft og stille jublende stridslyst kjenner man seg ved starten.

Siden, etter kulminasjonen, den herlig hissige konkurransekampen, kommer reaksjonen i form av en sund slapphet og «tilfredshet i hvilen» (ikke utmattelse, for man er jo veltrenet!).

*

Slik svinger rytmens pendel mellom hvile, avslappelse (helt mot en apatisk sinnstilstand), igjen *sving fremover* (= utladning av intensiteten) og tilbake igjen.

Festlig og — uten overdrivelse sagt — herlig er denne rytme, og en hoveddel av konkurransens sjarm.

Den er naturligvis uavhengig av resultatets verdi. Den er *subjektiv*: den herjer med — og organiserer — *personligheten*.

Greb.

Subjektive inntrykk fra min første olympiatur.

I desembernummeret av «Tjalvisten» har Bjørn Wade en utmerket artikkel om sine inntrykk fra London, hvor han jo var en av våre fremste aktive og således vel representerer deres syn. Men den pessimistiske tone som artikkelen ånder av og den konklusjon han trekker mener jeg ikke bør stå uimotsagt. En så negativ innstilling til de olympiske leker må ikke få videre innpass, spesielt ikke her i landet, hvor vi jo selv skal arrangere de neste olympiske vinterleker. Og når Bjørn Wade så lettvent foreslår verdensmesterskap i de forskjellige idretter som surrogat for olympiaden, så ser han etter min mening totalt bort fra den store betydning *tradisjonen* har her i livet, og de olympiske leker har årrekkers tradisjon.

Da jeg selv var tilskuer ved de olympiske leker, mener jeg også å ha visse forutsetninger for å uttale meg om en publikummers synspunkt og inntrykk. Først og fremst vil jeg nevne at det nettopp var de olympiske leker som gjorde at jeg ble grepet av idretten. Allerede som 12-åring, i 1924, fikk jeg den første følelse med olympiaden gjennom de premier jeg mottok i en speiderkonkurranse. Vi hadde som troppsfører i Hønefoss den kjente idrettsleder og journalist Fr. Endresen. Han hadde nettopp vært i Parisolympiaden, og brukte som premier prospektkort med motiver fra Olympiaden. Der-

ved ble den første idrettsgnist tent i meg, og den har holdt seg siden.

I mange år leste jeg alt om de olympiske leker i avisene og jeg var glødende av begeistring for det jeg leste. Da så den første olympiade etter krigen ble lagt til London, så jeg min sjanse til endelig å få mine lengsles mål oppfylt, en gang å få se de olympiske leker. Jeg nevner dette for å påvise hvilken betydning de olympiske lekernes tradisjon har. På samme måte som med meg har selvfølgelig mangen ung idrettsinteressert ungdom rundt hele vår klode blitt oppglødet og begeistret for idrettens idé gjennom de olympiske leker.

En muhamedaner på vei til Mekka kunne ikke ha vært mere fylt av forventning enn jeg på vei til Londonlekene. Ble jeg så skuffet i mine forventninger? Absolutt ikke. Den praktfulle åpningsdagen skal jeg aldri glemme. Fargene og seremonien var slik at man frøs nedover ryggen og hadde tårer i øynene så mang en gang. Og de spennende konkurranser dag etter dag svekket ikke dette inntrykk. Vade nevner at de enkelte idrettsmenn ikke beholdt sitt sunne syn på idretten. Dette kan jeg ikke være enig i. Husker du, f. eks., Bjørn, den fantastiske 5000 meter, hvor Zatopek i en utrolig sluttsprint nesten tok igjen Reiff. Det måtte være en kolossal skuffelse for ham å bli slått her, han hadde jo vunnet milen overlegent og var storfavoritt. Men så du ikke hvordan han, da han kom til seg selv igjen, løp rett bort og oppriktig gratulere belgieren med seieren. Og 400 meter flat, hvor McKenley var tippet sikker vinner. Han samlet seg nærmest i en stille bønn før starten og satte alt inn. Men han hadde spent seg for hardt og ble forbigått i oppløpet. Skuffelsen måtte være stor, men han gledet seg allikevel over sin landsmann Wints seier. Mange eksempler på godt sportmansship kunne nevnes, men plassen er begrenset. Jeg så i et hvert fall ingen eksempler på dårlig sportsånd på Wembley, og det utenlandske publikum, en-

ten det var svensk, norsk eller fransk eller andre nasjoner hyllet seierherrene.

Etter min mening var baron de Coubertins idé og utforming av de olympiske leker genial. Det motto han hevdet: «Det største ved de olympiske leker er ikke å vinne, men å delta. Det viktigste er ikke å seire, men å kjempe ærlig og ridderlig,» står for enhver kritikk. Det er derfor ikke de olympiske leker det er noe galt med, men oss selv. Hvert enkelt menneske, hver nasjon må gå i seg selv å forstå at selv den beste og mest ideelle idé kan bli undergravd hvis den ikke forvaltes riktig. Man kan ikke drepe idéen og dens gode sider fordi om man ikke formår å utforme den slik som meningen var.

Når vi nå selv skal arrangere de olympiske vinterleker må vi forsøke å lage et arrangement som ligger så langt opp mot olympiadens idé som mulig. Og vi skulle være godt skikket til det. Vade nevner riktignok at det viste seg at en olympiade var et altfor stort arrangement for et enkelt land. Mener han dermed at ikke Norge skulle være kompetent til å arrangere de olympiske vinterleker? Etter min mening vil Norge kunne arrangere teknisk og idrettslig bedre vinterleker enn tidligere, selv om vi ikke kan by våre gjester slik komfort som de sveitsiske hotellbyer. Men vi kan by en idrettslig atmosfære og et saklig publikum.

Eilif L. Berg.

ADVARSEL!

Det har ved en del anledninger forsvunnet penger under treningen på Handelsgymnasiet.

Vi skal ikke her komme inn på sakens moralske side, men kun henstille til de trenende å ta med minst mulig kontanter, samt å skjerpe akt-somheten.

Det må bli slutt på denslags tyverier!

Gunnar Helstad

Storgaten 8
Tlf. 33 38 67 - 33 34 44

Bøker

*for alle fag
om alle emner
for alle aldre
til alle priser*

GRØNLANDS HØVLERI A/S

Etablert 1867 — Disp. Reidar C. Anderssen

Trelast

Kontor Lakkegt. 7, tlf. 68 02 04
Lager Grønland 12, tlf. 68 07 75

Stevnereferat.

Innendørsseasonen er begynt og det helt utmerket for våre gutters vedkommende. Trygve Tønnessen er helt i orden igjen. Han har vært med på samtlige stevner og er hittil uslått på sin spesialøvelse, lengdehopp uten tilløp.

På Ørnulfs stevne 27. november hadde han 3,28 meter, på Njårds stevne 9. ds. 3,31 m, og på Ørnulfs 2. stevne 11. desember 3,29. — Kjell Lie har vært med to ganger i gutteklassen 15—17 år, og han har også vunnet hver gang. På Ørnulfs stevne 27. november med 3,03 m og på Njårds stevne 2,99 m. — Øivind Riseng ble nr. 7 i gutteklassen på Ørnulfs stevne med 2,60 m.

På et stevne 22. januar gjorde guttene nesten rent bord. Trygve Tønnessen vant lengdehopp uten tilløp med 3,32 m. Erling Andreassens første opptreden som tjalvist kunne ikke bli finere — det ble seier i høydehopp uten tilløp med 1,56 m. (Garpestad nr. 2). Tønnessen klarte 1,44 m. (4. pl.). — I kl. B vant Rolf Huse lengdehopp uten tilløp med 2,91 meter og ble nr. 2 i høydehopp uten tilløp med 1,35 m. — I juniorklassen vant Kjell Lie lengdehopp uten tilløp med 3,05 m. — Vårt lag ble nr. 2 i A-klassens stafettiløp.

26. januar var det bare Rolf Huse av våre folk som hadde nevneverdig resultat. Han ble nr. 3 i B-klassens lengdehopp uten tilløp med 2,97 meter og nr. 4 i høydehopp uten tilløp med 1,40 meter. Tønnessen og Andreassen deltok ikke.

Ved Oslomesterskapet 5. februar hadde guttene følgende resultater: Høydehopp uten tilløp, senior: Oslomester Erling Andreassen, 1,53 meter, nr. 3 Tønnessen, 1,50 meter, nr. 5 Harry Haakonsen og Arne Kaardal, 1,45 meter. — Rolf Huse hadde 1,40. — Lengdehopp uten tilløp, senior: Oslomester: Trygve Tønnessen, 3,25 meter, nr. 3 Haakonsen, 3,17 meter og nr. 4 Huse 3,03 meter. — Juniorklassens lengdehopp uten tilløp: Nr. 3 Kjell Lie, 2,98 meter.

Ved New-York Athletic Club's innendørsstevne 12. februar ble Erling Kaas nr. 4 i stavhopp med 4,06 meter.

KLUBBMESTERSKAP

i lengde- og høydehopp uten tilløp for seniorer, A og B, og for juniorer holdes på Handelsgymnasiet mandag 14. mars kl. 19,15.

GUTTEAVDELINGEN

holder klubbkonkurranser i høyde- og lengdehopp uten tilløp og høydehopp med tilløp holdes på Sinsen folkeskole onsdagene 9. og 16. mars kl. 18,00.

KLUBBEN TRENER

— seniorer og juniorer — på Handelsgymnasiet hver mandag og fredag kl. 19.15—21.00. Første halvtime fri trening — hopp uten tilløp. Fra kl. 19.45 fellestrening.

Hver søndag kl. 11.00 tur fra Majorstua under Jansgårds ledelse. Hver onsdag kl. 18.00 tur fra Uranienborg skole.

GUTTEAVDELINGEN

har øvelser hver tirsdag kl. 17.00—18.30 på Uranienborg skole, og hver onsdag på Sinsen folkeskole kl. 18.00—19.30. — Uranienborg skole passer best for dem som bor i sentrum eller i de vestlige og sydlige bydeler, — Sinsen skole for dem som bor på Grefsen, Sinsen, Lille Tøyen og i de nordlige og østre bydeler. Det er ikke noe i veien for å være med begge steder.

Dr. Magne Helgaker

Bogstadveien 13, har kontortid for aktive Tjalvister hver onsdag kl. 18,00—19,00. Telefon 46 56 37.

Tjalves styre.

Petter Gulliksen, formann. Johan Henriksen, nestformann. Bjørn Børresen, sekretær. Bjarne Melbye, oppmann. Odmar Aukner, kasserer. Olav Bostrøm Johannessen. Leif Ajaxon.

Junioravdelingens styre:

Rolf Tokerud. Kjell Lie. Rolf Thallaug.

Gutteavdelingens styre:

Aage Andresen, formann. Gordon Notto. Bjørn Langård.

Eldres avdeling:

Trygve Høgberg, formann. Fridtjov Strømme, nestformann. Oscar Sandvig, kasserer. Johs. Ludwigsen, oppmann.

Tjalvistens redaksjon:

Eilif L. Berg. Sverre Gundersen (ansvarlig). Asbjørn Jansgaard. Jan Marstrander. Bjørn Wade.

Klubbens og bladets kontor:

St. Olavsgate 23 III, telefon 33 00 78 (redaksjonen kl. 12—13).

Trykkeri Per Haugs.